

δθυρεύεσθαι—αινιγός.

πάθος, Πλάτ. Πολ. 411B, Νόμ. 888A. **II.** ἐ· τργ. μὴ ἐπιθερ-
ρυτικὸς ή εὐάριστος, δύσος ἀθύμους, Δισχύλ. Εύμ. 770 (ἐὰν οὐ
ετίχος εἴναι γῆγος).

ἀθυρεύεσθαις, • παιζειν, μιγνύειν, σκιρτᾶν, • 'Ησύχ.

ἀθύριδωτος, ον, (θυρὶς) ἀνεύ θυρίδος, ή παραθύρου, Τιν. Χρ.

ἀθυρα, τὸ, (ἀθύρω) = πατέγνιον, παγνίδιον, παγνίδας, ή Ιλ.

O. 363. Οδ. Σ. 323, "Γρ." Ομ. εἰς Ἐρρ. 40· ως τὸ ἄγαλμα,
τέρψις, χαρμόνι, χαρά, Ἀπολλώνιον ἀθ., περὶ τῶν Ηὐθυκῶν, αὐτῶν,
Πινδ. Ρ. 5. 29· ἀθύριπα Μουσῶν, ὅτι σαματα, Βαχχυλ.

48· ἀέρδον ἀθ., περὶ σιμηρού κυνός, Επιγράμμ. Ἐλλ. 626, πρδλ.
272. 10., 810. 4· —σπανίον παρ' Ἀττ., Εὐρ. Αισχ. 274, Κρα-

τῖνος ἐν 'Οδυσσεύσιν, • 16, Κωμ. 'Ανδών. ἐν Μειν. 4, σ. 663,
Δικιδάμας παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2· καὶ 4.

ἀθυράτειον, τό, ὑποκορ., τοῦ προηγ. Εὔπολ. ἐν Κωμ. 'Αποσπ.

5, σ. 40, Φιλόδ. 3. 24· τὸ εὐνούμενον, Λουκ. Εὐαλ. Διάλ. 1. 5.

ἀθυρογλωττεία, εἶπαι ἀθυρόγλωττος, τὸ Συνιστ. ἐν λέξι.

ἀθυρογλωττεία, ή, ἀναίσχη φλυάριον, Πιλόθ. 8. 12. 1.

ἀθυρογλωττεία, ον, οὐδὲ μάνισμα, νὰ τηρήσῃ τὸ στόμα κλει-

στὸν ἐκ τῆς ἀθυρογλωττείας (ῷ γλώσση θύραι σύκι ἐπίκεινται,
Θεόγν. 421), οἱ ἔχων στόμα απολυτον, οἱ ἀδιακόπως λαλῶν, Εὐρ.
'Ορ. 903.

ἀθύρο-νομος, ον, δι παῖσιν μὲ τοὺς νόμους, ἀθυρονόμος (πα-

ρεξιούσιος), ως ἔτυχε χρωμένος τοῖς νόμοις, • 'Ησύχ.

ζεῦρος, ον, (θύρα) ἀνεύ θυρίς, Πιλόθ. 2. 503C, Ηρωδιαν. κτλ.

1. 678, Κλάρ. Ἀλ.165· στόμα, Φυσιογν.

ἀθυροστομέα = ἀθυρογλωττείων, Ἐκκλ.

ἀθυροστομία, ή = ἀθυρογλωττεία, Ἀθ. Π. σ. 252.

ἀθυρό-στομος, ον, = ἀθυρογλωττείος, ἀθ. ἀγύ, ἀδιακόπως λαλαγοῦσα ηγώ, Σοφ. Φ.188, πρδλ. ἀθυρος, Η. Δ. B. 352.

ἀθυροσις, ον, ή, παιδιά, παγνίδιον, ἐν τοῦ ἀθύρῳ παιᾶν· ἀν-

θεών δύνακός τε ἐπιχωρίαν ἀθύριον, Βαχχυλίδης XIII, 60.

ἀθυροσος, ον, ἀνεύ θύρου, Εὐρ. 'Ορ. 1492.

ἀθύρω, [οὐ]. Επ. λέξις ἐν χρήσις μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρα-

τατικ., στονιά παρ' Ἀττ. (θά κατωτέρ.) = παιζεῖ, διασκεδάζει ἐπὶ

παθίων, ως ὅτε .. παῖς .. δεῖτ' ἐπει ποιήσῃ ἀθύρια πατηπί-

ησιον, ἀψ αὐτίς συνέχεια ποσὶν καὶ χεροῖν ἀθύρων, Ηλ. Ο.

364· νέος μὲν σύν .. ηλάτ' ἀθύρων, Ηλ. 'Ιων. 53· τάχ' ἀν-

πρός ὁγκάλαισι .. πηδοῦν ἀθύροι, οὐ αὐτ. Ἀποσ. 325· τίνι,

με πράγμα τι, Διόπολ. Ρόδ. 4. 950· ἐπὶ χοροῦ, Ηλ.άτ. Νόμ. 796B·

παιῶν ὥραγανόν τι, κατά πηγαίτιων, Αναρχίον. 41. 10· — μετὰ

συντοίχου αἰτιατ. μεσοσαν ἀθύρων, = σῶσις σοματα παγνιώδη, Υμ.
'Ου. 18. 140. —Μέσ. ἀπάντη = ἀθ., Υμ. 'Ομ. εἰς Ἐρρ. 483.

III. μετ' αἵτ. παις ἔνων ἀθύρως μεγάλα ἔργα (περὶ τοῦ ἀχιλλέως)

= στε τοῦ παιδίον εἴτε παιδιάς παιδίων, δηλ. τα πάγια τῆς

παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ήσαν μεγάλα ἔργα, Πινδ. Ν. 3. 78· ἔργα

φωτῶν ἀθ., παιζον μυμούσι ἔργα ἀνδρῶν, περὶ ήρωποιοῦ, Ἀθ. Π.

9. 505. **2)** ἀθ., φάλλον περὶ τίνος, ἀρέταν ἀθύρειν, Πινδ.

1. 4. 67. (3. 57); πρδλ. πατζω.

ἀθύρωτος, [οὐ], ον, = ἀθυρος, στόμα, 'Αριστοφ. Βάτρ. 838.

Φυν. Κωμ. 'Αδηλ. 15.

ἀθύσεστος, ον, οὐ μὴ θυσιασθείς τὸς 'Ησύχ.

ἀθύσαστος, ον, = τῶ πέποι. ιρά, Σημων. Ιαρβ. 7.56.

ἀθύτος, ον, οὐ μὴ θυσιασθείς, οὐ παραπένθεις, Ιερά. Λυσ. 175.

34. **2)** οὐ μὴ ἐπιτυγχάς θυσιασθείς, Ιερά ἀθ., Λατ. Sacra

ιαναυριπατα, μὴ γενένεα δεκτά, Αισχύλ. 75. 12., 72., 16· πρδλ.

Σοφ. 'Αντ. 1006· (ἐκ θυμάτων 'Ηφαιστος οὐκ ἐλαμπεν) καὶ

ἰδε τὰς λέξ. ἀπυρος, ἀνύερος: —μεταρ. ἀθυτα παλακών στέρ-

ιματα, περὶ νόδων παιδων, Πιλάτ. Νόμ. 841D, πρδλ. Σουσ. ἐν λέξει

ἀθυτον γάμοιν.

III. ἐνεργ. ὡ μὴ προστέρων, οὐ μὴ νόδων, ἀθυ-

τον ἀπέλεθεν, Σεν. Ελλ. 3. 2, 23.

ἀθωτος, ον, οὐκινωτος, • 'Ησύχ.

ἀθώσ, ον, (θωι) = μὴ τιμωρθεῖς, ἀτιμωρητος, Εὐρ. καὶ Ρήγο-

ρες ἀθώους καθιστάναι τινάς, ἀτιμασθεῖται τοις ἀτιμωρητοις αὐ-

τον, Δημ. 31, 17· ἀθώους ἀφέναι, παρὶ Δημ. 549. 27· ἀθώος

ἀπαλλάσττειν ἡ-ευθοι = ἀπέρχεσθαι ἀθώος, ἀτιμωρητος, Πιλάτ. Σοφ.

254Δ. Λυσ. 103. 28· ἀπέρχεσθαι, 'Αρχιπ. ἐν 'Ρίνουν, 1· δια-

φυετν, Μίνενθ. ἐν 'Δυσκολώ' 4.

2) μ. γεν. ἀπλλαχη ἐνος τίνος, πληγῶν, 'Αριστοφ. Νερ. 1413· ἀλ. ἀθ. ἀδικημάτων, Λυκουργ. 157. 38. πρδλ. Διδό. 14. 76.

3) ἀθλαδής τίνος, ἀθώος τῆς Φιλίππου δυναστατας,

Δημ. 316, 18. **II.** οὐ μὴ ἀθώος τιμωρητας, οὐ μὴ ἔνοχος, οὐ ἀνεύ

πταίσματος: ἔγω μὲν ἀθώος ἀπάσι, Δημ. 269.4.

III. ἐνεργ. οὐ μὴ προκενῶν βλάβην, ἀθλαδής, Δημ. (;) 1437. 9. 1· Ο τοτος καὶ η

προσωσαν ἀθώος τηρεται υπὸ τοῦ Ελμρ. ἐν Μη. 1267).

"**Ἀθωσ,** ον, ἡ "Αθωσ, (ώς ο Χοιροβ. ἔγραφεν αὐτὸν πρός διάχρισιν

ἀπὸ τοῦ ἀθώος), η, ον, ο ἐκ τοῦ ὄρους "Αθω, Δισχύλ. Αγ. 285,

ἔνθα τε Βλωματ.

ἀθωτης, ητος, ή, ιδιότης τοῦ ἀθώου, 'Ακουνί. Ψαλμ. 25. 6,
εἰν αὐληστητι, " ἔνθα οι 'Εδδ. ἔγουσιν τεν ἀθώοις."

ἀθωδα, (ἀθώος), θεωρω τινα ἀθώον, οὐχι ἔνοχον ἀθώον ἀθωδον

τινα, 'Εδδ. (Να. α', 3)· —μέλ. παθ. ἀθωθοδομας (Παροιμ.).
ἀ-θωπετος, ον, = απολάνετος, ἀνευ κολασεας, της Ἑρικης γλωσσης, έκ μέρων; της γλωσσης μου, Εύρ. 'Ανδρ. 460.

ἀ-θωράκιτος, [άχ], ον, ἀνευ θώρακος, Σεν. Κύρ. 4. 2, 31.
ἀ-θωρητος, ον, = τη πρηγη, Νόνν. Δ. 35. 102. **III.** ἀθεύ-

στος (τὸς θωρήσω II), Ιππ. 203. 3.

"**Ἀθως,** [ά], ω, δ, αιτ. "Αθω, Αισχιν. 72, 25, Θεόρ. 7. 77,
κτλ., ἀλλα παρη τοις παλαιτέροις 'Αθων, 'Ηρόδ. 6. 44, 7. 21.,
Θουκ. 5. 3: —Ἐπ. οὐμ. "Αθωι, ον, οὐ, ονει θώρακος, Ιλ. Ε. 229· μεταγεν. ονομ.

"**Ἀθων,** ονος, Σεράρ. 330: = τὸ όρος "Αθως, "Αθων οκιάει νύτα Λημνιας βοσ, Σορ. 'Αποσπ. 348, νῦν "Αγιον "Ορος η ἀπλας "Ορος.

ἀθωσις, η, (ἀθώδω) = ω; καὶ παρ' ήμην, Κητη. Ηεραικά, 61.
αιτ., Διορ. αντι τοι ει, έαν. 'Επιχ. 44, 94. Αιτ. καὶ ἀλλ.: —
παρ' Ομηρω μόνον αι κε η κεν, έαν μόνον, ουτως ώστε, Λατ.

δυμοδο, αίποτε μετα ύποτακτ. πλη ἐπι πλαγίου λόγου, ως ἐν Ιλ. Η. 387: (ἐν Ιλ. Η. 279. ὁ Wolf γράφει αι τε κύωμι, καὶ ἐν 'Οδ. Ω. 217 ἐπιγνώμη ἐπρεπε να υπάρχη ἀντι

ἐπιγνωμη, πρελ. Σηπτ. 'Ιλ. Ω. 688.): ουτω Δωρ. αικαί, 'Επιχ.

19. 11. Θεόρ. 1. 4, καὶ ἀλλ. **II.** αι γάρ (μετα τον), Επιχ. 4. 1. παρ. τον θεον γάρ, (τει ει, VII. 2. 6). προς ἔχερσαν εύχης, επιθυμίας = εινε! Λατ. υπινιμι! παρ' Ομ. αειποτε μετε εύκτ. ἐν δε τη 'Οδ. Η. 313: αι γάρ. παιδά τ' ἐμήν έχειν και έμος γαιρεσιαν καλέσθαι, λεξις τις οι έθελοις πρεπε να υπονοηθησι αι παρ. Ηροδ. 1. 27: ουτω καὶ αι μόνον παρα Διολ. και Δωρ.

συγγραφεσι, πρελ. αισχ. αισχωμα, Επιχ. 1007, πρδ.

III. αι (περισπώμενον) ἐπιφόνημα θιλφεως, = αι! Λατ.

για μόνον εν χρησι εν τω δισυλλάδω αιαι, (ως μανθανμεν παρα τον 'Ηρωδιαν. Περι. μον. λεξ. 27. 13.), ουχι και διαισθεσιν αι αι (ως εν τοις χειρογρ.), αιλλα καθ' ενουσιν, ων αντωτέρω. Ειναι συχν. παρ Τραγ., αιαι αι τόλμας, Ευρ. 'Ιππ. 814· και κατ' επαντηκην, αιαι αι μελέων έργων, Αισχ. Χο. 1007, πρδ.

ΙΙερο. 1039: συγχάκις δε τιθεται εν τω στιχω μετα χασμωδιας, οιον, αιαι ικνουμα, Σοφ. 'Ηλ. 136, πρδ. Τρ. 969, μεταγεν. μετα αιτ. αιαι ταν Κυζερειαν, Βιων 1. 28 κπλ.: αιαι πετρον έκεινον, 'Αι. Π. 7. 554, πρδ. 9, 424: —ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 1083 πετρον αιαι τοι Λαμάχου εμπαικτικως επαναλαμβανεται υπο τον Δικαιοιο.

ἀιαζειος, αι, ον, ανήκων τη Αιαζη, Σοφ. 'Αποσπ. 434

Αιαζειον, ον, ο, οιδις τοι Αιαζον, Ιλ. I. 191, κτλ.

αιακτός, ή, άν, ἀρητας, επιθ. τοι αιαζω, αιαις οιμαγης και

αιδηρημα, πηματα, Αισχ. Θ. 846· πρδλ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 1195· θρηνησιες θυγατρη, Επιγραμμ. Ελλ. 205. **II.** θρηνων, ελεεινος, Αισχ. Π. 931, 1069.

αιανής, Ιων. αιγηης, έσ, παλαι κοιτη. λέξιν προτον παρ'

Αρχιρ. 38· δεπτον αιγηης, επιται παρη Πινδ., αιανης κόρος, κεκιντρον, λιμοι, Π. 1. 161. 4. 420, "Ι. 3. 4· —αιολούσω παρ"

Αισχυλ. x. Σοφ., νυκτος αιανη τέκνα, Ευμ. 416: νυκτος αιανης κύκλος, Σοφ. Δ. 672· αιανης νόσος, Αισχ. Ευμ. 479, αιανη γραμμη, οι άντη, Πιερ. 635· αιανη πανδυρτον αιδάνη, αιδάνη 910· Πιελοπος· Ιππεια, ωι έμοιες αιανης τάδε γα, Σοφ. 'Ηλ. 506: επι χρόνου, εις τον αιανη χρόνον, Αισχ. Ευμ. 5172, Επιγραμμ. 'Ελλ. 263· οιμοις και επιρρ. αιανης = αιωνης, Αισχ. Ευμ. 672: —Ο τοπος αιανης, οι απαντων ωις ζηλη γραφη ει Ευμ. 416, 479, Σοφ. Α. 672, 'Ηλ. 506, ειναι πινανως εισθαρμενος, τοις Nauck Melange: grec-Romains, 1862, 2. σ. 441· ("ιι πινανω παραγωγη ειναι εκ τον αιει = αιανης" (ωι πρεπει να ειχη το πριγμα ει τη φρασι ει αιανης χρόνος και εν τω επιρρ. την πινανω αιανης, οιδετης πινανω προέκυψεν η σημασια του ο μηδεποτε τειενων, υχιηρρ, ωις οιται τοι ουσ. νυξ και επειτα η τοι